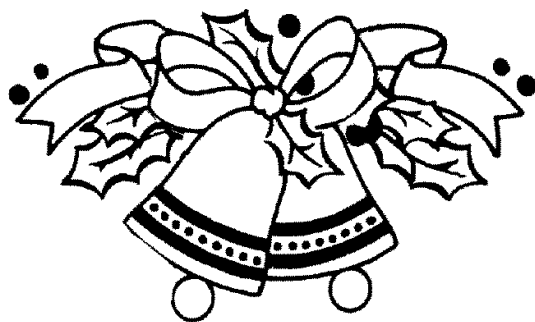

seva

Zápor és Zivatar Karácsonya

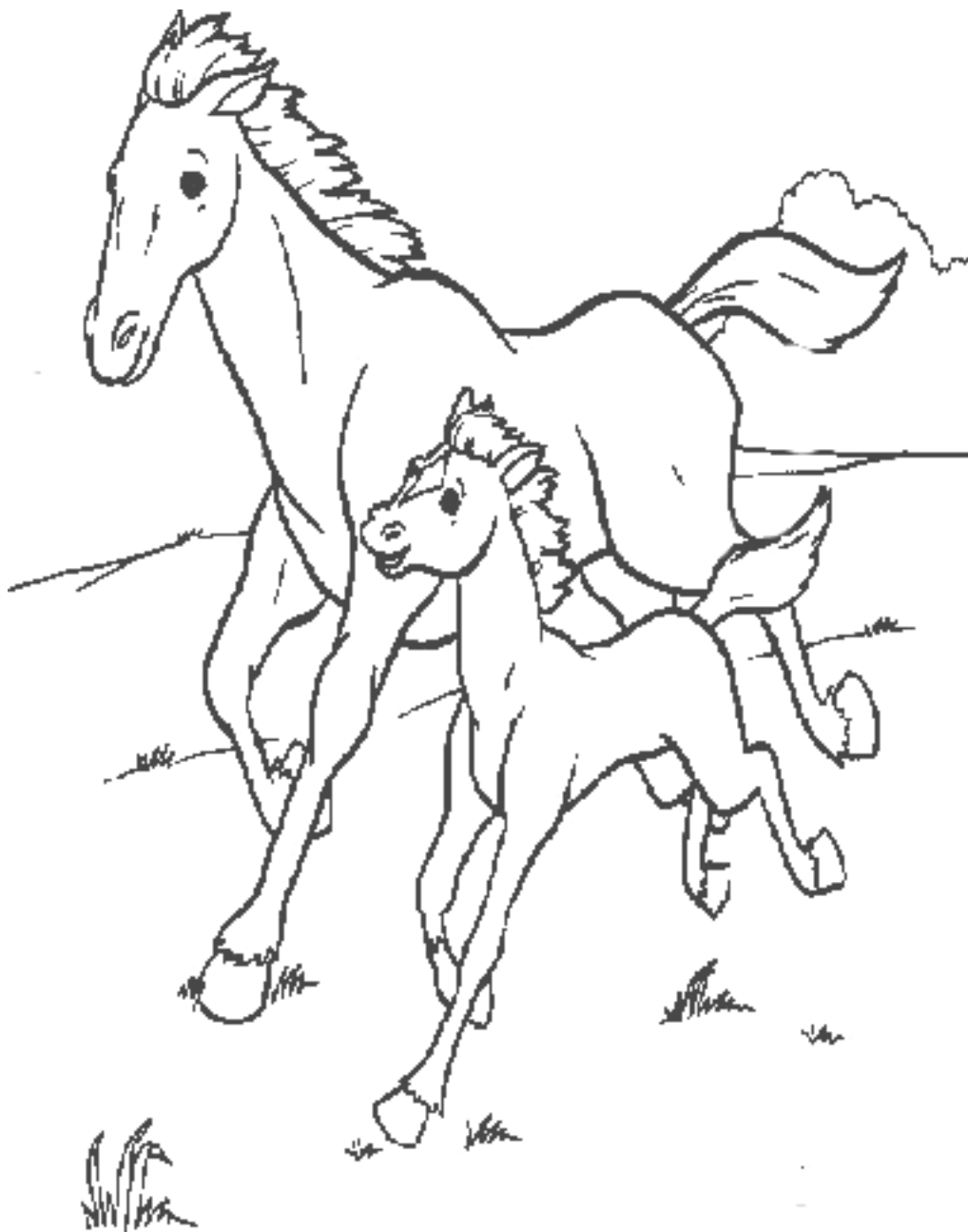

*Ezzel a színező mesével kívánok minden kedves lovasomnak
Kellemes Ünnepeket!*

Csikó Kislovas Egyesület

Egyszer volt hol nem volt, nem is olyan régen az Óperenciás tenger közelében az erdő mélyén két csikó egy időben született. Tavasz volt, még hűvös, szeles. Záporok és zivatarok váltották egymást.

Az egyik kanca egy pej csikót hozott világra. Homlokán hóka, egy csík húzódott, fentről lefelé keskenyedve. Szőre pelyhes gesztenye barna volt, lábain pedig mintha zoknit hordana: mind a négy lábán keselyen született. Patái világosak, hamvas színűek voltak. A kanca Zápornak nevezte csemetéjét az időjárás miatt.

Nem messze tőle egy másik csikó is született, egy kislány. A kancacsikó sárga volt, fején egy hófehér folttal, csillaggal. Hátsó lábain zoknit hordott, de nem olyan hosszút, mint a csődörccsikó, az övé csak bokájáig tartott. A vihar elvonult, s a csikót Zivatarnak nevezte anyja.

Miután mindkét csikó felállt, ivott anyja tejéből, erőre kaptak és indultak a többiekhez. A kancák büszkén vitték megmutatni a ménesnek a csikókat. Volt meglepetés, amikor kiderült, hogy az egyiket Zápornak, a másikat Zivatarnak nevezték el. De ezt senki sem bánta. Mindkét csikó gyönyörű volt, életerős, vidám. A vezérmén mindkettőre büszkén tekintett.

Ahogy telt az idő, tavaszból nyár lett, nyárból ősz, majd eljött a tél. A csikók elválaszthatatlan jó barátok lettek, együtt ettek-ittak, játszottak, legeltek, sőt még együtt is aludtak. Egyik este, amikor az Óperenciás tenger partján rúgták a homokot egy fura alakra bukkantak.

Egy öregember hosszú fehér szakállal, piros sipkával és piros kabátban ült a tengerparton és üveges szemekkel meredt a hullámokra. Esteledett, a nap már lement de még a fénye halványan megvilágította a partot. Amikor a fura alak mellé értek, ő végre észre vette a csikókat. Először meglepődött, majd megkönnyebbülten elmosolyodott:

- Ho-ho-ho! – kiáltott fel – Csak nem lovacskákat látok?

- Persze hogy lovakat! Mi mások lennénk? – kérdezett vissza Zápor, miközben Zivatar elé lépett, biztos ami biztos alapon, hátha meg kell védenie barátnőjét a fura figurától. – És te mi vagy? Olyan fura színed van!

- Hogy ki vagyok? – kacagott a fura figura – Hát nem ismertek? Én vagyok a télapó!

- Télapó? – kérdezte meglepődötten Zivatar és kilépett Zápor mögül. – Már hallottam rólad! Anyám mesélt a Télapóról, akinek fehér a szakálla, piros a ruhája és rénszarvas szánon járja a világot, hogy minden gyereknek ajándékot vigyen karácsonykor.

- Az édesanyád jól mesélte! – válaszolta Télapó. – De idén karácsonykor nem lesz ajándékozás, a gyerekek nagyon szomorúak lesznek! – mondta

- De hát miért? Elszöktek a rénszarvasaid? – kérdezte Zápor

- Nem. Ők megvannak. – válaszolta Télapó, majd lassan felemelte a fejét, ránézett a lovacskákra és szomorú hangon mondta: - A csillagok tűntek el!

A két lovacska csak állt és nézett. Nem értette Télapót. A csillagok nem tűnhetnek csak úgy el! Van amikor nem látszódnak mert felhő van az égen, de azért ott vannak.

- Nem értitek? – kérdezett vissza felháborodottan Télapó – Eltűntek a csillagok! Valaki ellopta őket!

- Az meg hogy lehet? – kérdezte Zivatar

- Igen, az hogy lehet? – kérdezte Zápor is

- Azt nem tudom. Csak eltűntek. Napok óta éjjelente teljes a sötétség. Nincs meg a hold, nincsenek meg a csillagok. A rénszarvasaim pedig nem tudnak tájékozódni a sötétben csillagok nélkül. Ha nem tudják merre menjenek, nem tudom majd elvinni a gyerekeknek az ajándékokat! – mondta Télapó megint szomorú hangon.

- Szeretnék segíteni Télapó! – kiáltott Zápor

- Én is! – vágta rá Zivatar – Mit tehetnénk?

- Nem is tudom – mondta Télapó – Azért vagyok itt, mert a Tündérkirálynő segítségét szeretném kérni. De nem találok a hozzá vezető utat. Hogy juthatnék el hozzá?

- Ez nem nehéz! – kiáltott Zivatar – Csak meg kell várnod a hajnalt. Hajnalban a tündérlányok mindig itt a tengerparton gyűjtik a kagylókat. Akkor megszólítod őket és megkéred, hogy találkozhass a Tündérkirálynővel.

- Valóban? – kérdezte Télapó – Ilyen egyszerű lenne? És ti már találkoztatok vele?

- Mi még nem, de az őseink igen, Bátor, Virgonc és Fürge már kért a Tündérkirálynőtől segítséget és kapott is. Neki köszönhetjük, hogy nem halt ki a lovak népe és boldogan élhetünk. Biztos neked is segíteni fog! – mondta örömmel Zivatar.

Eközben besötétedett, a nap utolsó sugarai is elhagyták a partot és valóban nem látszódott sem a hold, sem a csillagok. A csikók már alig látták Télapót.

- Akarod, hogy megvárjuk veled a tündéreket? – kérdezte Zápor

- Nem hiszem, hogy szükséges lenne, de köszönöm. Azt hiszem inkább haza kellene mennetek, nehogy aggódjanak a szüleitek! – válaszolta Télapó. – Én megyek.

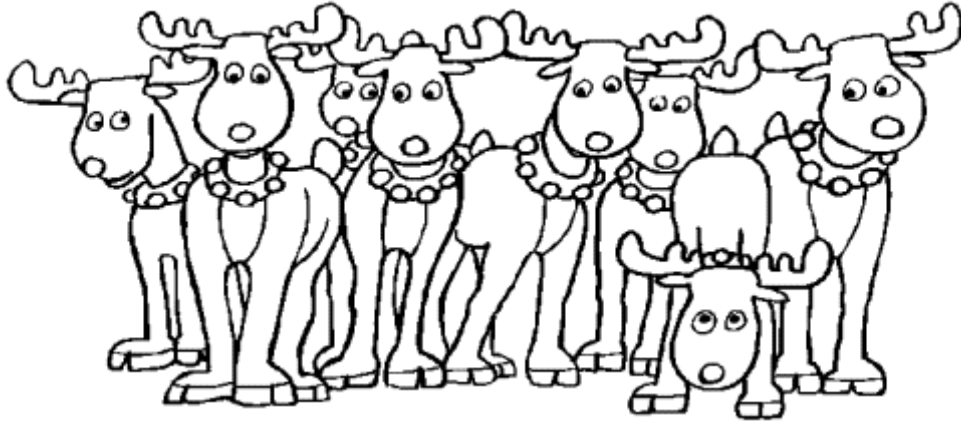
- Rendben – mondta Zápor – Akkor mi megyünk. Járj sikerrel és ha segítségre van szükséged, csak keress meg minket! Az erdőben megtalálsz minket, az ösvény oda vezet.

- Köszönöm gyerekek, nagyon kedvesek vagytok – mondta Télapó

- Szívesen – mondta Zápor – Ég veled!

- Vigyázzatok hazafelé – mondta Télapó

- Ég veled – mondta Zivatar, azzal elballagott a két csikó. Télapó a parton maradt, ott töltötte az éjszakát, hogy hajnalban találkozhasson a tündérekkel.

Másnap déltájban a ménest egy különös alak zavarta meg. Az erdő közepén igen feltűnő volt a piros ruhás fehér szakállas ember. A lovak meglepettségükben el sem menekültek. Érezték, hogy nem bántja őket az öregember, de azért bizonytalanul hátrébb húzódtak. Csak két csikó volt bátor, Zápor és Zivatar odaügettek Télapó mellé.

- Sikerral jártál? – kérdezte Zivatar köszönés nélkül, mert annyira izgatott volt, hogy vajon megoldódik-e a karácsonyi ajándékozás.

- Sajnos nem teljesen – válaszolta Télapó. Lehajtotta a fejét és halkán mesélni kezdett, miközben a többi ló is köréjük gyűlt, hogy hallgassa: - A tündérlányok és a Tündérkirálynő nagyon kedvesek voltak, sőt ki is derítették, hogy mi történt, de nem tudnak nekem segíteni.

- Na és mi történt? – kérdezte izgatottan Zápor – Tényleg ellopta valaki a csillagokat?

- Nem. Nem ellopták. Lefestették. – mondta Télapó – A hegyi boszorkány, a fekete festő egy gonosz varázsló aki feketére festette az összes fényes csillagot az éjszakai égen.

- Micsoda??? – kérdezték egyszerre a lovak mind

- Fekete festő? – kérdezte a vezérmén

- Hegyi boszorkány? – kérdezte Zápor

- Csak nem a kék boszorkány, vagyis az erdei festő rokona? – kérdezett rá Zivatar.
 - De igen – válaszolta meglepődötten Télapó – Talán ismeritek a kék festőt?
 - Éppenséggel igen – válaszolta Zivatar. – Valahol neki köszönhetjük, hogy színesek lettünk és azt is, hogy megismerhettük a Tündérkirálynőt.
 - Talán most is segíthetne – mondta Zápor – Mi lenne, ha segítséget kérnénk tőle?
 - A kék festőtől? – kérdezte Télapó – Ugyan mit segíthetne? A Tündérkirálynő szerint nem lehet lemosni a fekete festéket a csillagokról.
 - És ha átfesténénk őket? – kérdezett vissza Zápor
 - Kékre talán? – kérdezett újra Télapó
 - Egészen világos kékre. Van olyan kék, ami már majdnem fehér. – válaszolta Zápor
 - Nem hangzik rosszul – mondta Télapó bizakodva – És hol találom ezt a kék festőt?
 - Innen hét napi járásra, a kék dombon lévő kék erdőben – válaszolt Zápor
 - Jaj, az már késő! Hiszen karácsony négy nap múlva lesz. – mondta szomorúan Télapó – ezen kívül úgy hiszem, hogy amit ti hét nap alatt megtesztek utat én legalább tizenhét napig kóborolnék.
 - Talán hamarabb is odaérhetünk – kiáltotta Zivatar – Hiszen gyorsak vagyunk, tudjuk hova megyünk, egyenesen, kerülők nélkül akár négy nap alatt is odaérhetünk!
 - Vagy még hamarabb! – vágta rá Zápor – Induljunk most rögtön, beszéljünk a varázslóval, biztos vagyok benne, hogy segít nekünk!
 - Igen, Zápor és én megcsináljuk! – kiáltotta Zivatar, majd anyjához fordult: - Ugye mehetünk?
- Zivatar anyja beleegyezett, majd Zápor anyja is áldását adta az útra, a vezérmén és Télapó aggódva ugyan, de jó utat kívántak a bátor kiscsikóknak.

Zápor és Zivatar együtt vágtaztak a kék domb felé. Nem gondoltak éhségre, szomjúságra, fáradtságra, csak a célra koncentráltak. Ha visszaszerzik a csillagokat, Télapó útnak indulhat az ajándékokkal és a gyerekeknek szép karácsonyuk lesz.

Esteledett, mire egy tisztáshoz értek, amit egy édesvízű patak szelt át. Megálltak pihenni, enni, inni.

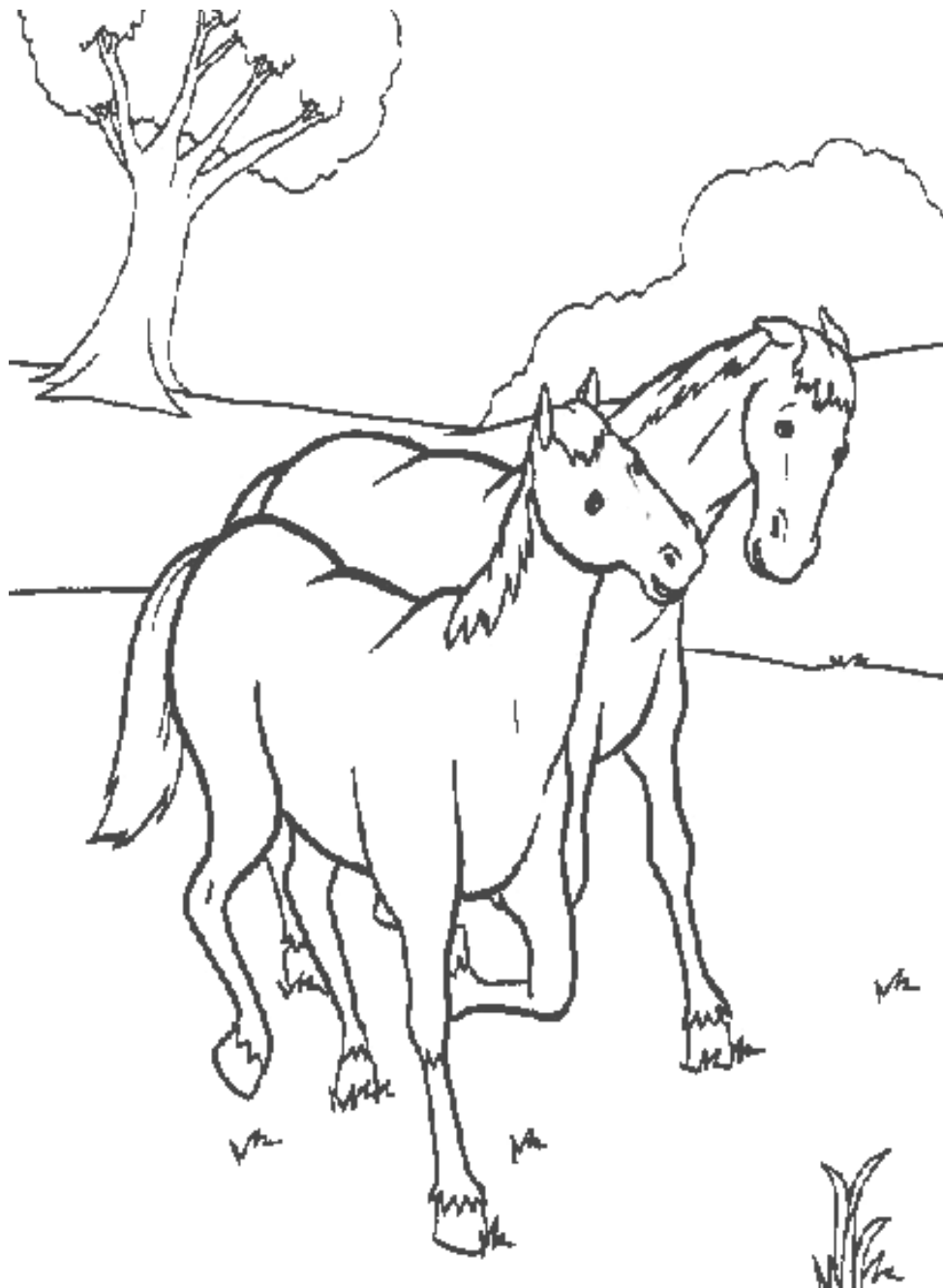
- Nem indulhatunk hajnalig – mondta Zápor – Teljes a sötétség, nem látunk semmit és könnyen eltévedhetünk.

- Sajnos így van. Így viszont értékes időt veszítünk – válaszolta Zivatar – Akkor éjjel használjuk ki és együnk, pihenjük ki magunkat, hogy világosban haladhassunk.

Így is lett, az éjszakát evéssel, pihenéssel töltötték, majd amikor pirkadni kezdett, azonnal útnak indultak. Néhány óra alatt elérték a nagy hegy lábát, amit az őseik négy nap alatt jártak meg. A két csikó kitett magáért. Egész nap kapaszkodtak felfelé, ahol lehetett szaladtak, de legalább ügettek, a nagy sziklákon pedig mint a zergék, olyan ügyesen kaptattak fel. Besötétedett és még nem jutottak a hegy tetejéig.

- Menjünk tovább – mondta Zivatar – Ezt az utat nem téveszthetjük el, csak felfelé kell mennünk!

- Igazad van – mondta Zápor – Menni fogunk.

És mentek. Csak mentek, amíg a lábuk bírta. Egyszer csak már nem volt hova menni, felfelé helyett lefelé vezetett az út.

- Na most pihenünk – mondta Zápor – Különben nem lesz erőnk a holnapi túrához.

- Jó – válaszolta Zivatar – majd leheveredett ott ahol volt és el is aludt nyomban.

- Jó éjt – suttogta Zápor és mellé feküdt. Az éjszaka hideg volt, melegítették egymást.

A fáradt utazók kellemes melegségre ébredtek. A hajnali nap fénye elkezdte melegíteni a csikók bundáját. Amikor kinyitották szemüket rögtön meglátták a messzeségben a híres kék dombot. Már közel a cél. Nem is beszéltek, egymásra kacsintottak és vidáman, mintha nem is lennének fáradtak vágattak lefelé a nagy hegyről, hogy mihamarabb a kék dombhoz érjenek.

Az egész napos fárasztó utat néha megszakították egy pár perces pihenővel. Örömmel látták, hogy akár estére is odaérhetnek a festőhöz. Már lemenőben volt a nap, amikor a kék dombhoz értek. Szinte járni is alig tudtak, mégis vonszolták magukat, haladtak ahogy tudtak, mert még a sötét beállta előtt meg akarták találni a kék festőt.

A kék erdő olyan volt, mint ahogy az őseiktől hallották. Minden kék volt, a fák törzse szürkés kék, a lomb zöldes kék. A lepkék, madarak is mind kékek voltak. Szerencsére nem sokat kellett menniük, hamar egy tisztásra értek, ahol meglátták a kék házikót.

A festő épp a tűzre rakhatott, mert a házikóból kék füst szállt ki, az ablakon át pedig kékes fény szűrődött át. A csikók megálltak az ajtóban és a patájukkal bekopogtattak.

A festő hamar kilépett, kezében kék mécsessel. Meglepődött a furcsa látogatókon, de mielőtt még bármit is mondhatott volna, Zápor rákezdedt:

- Üdvözöllek tisztelt festő! Nagyon örülünk, hogy itthon találunk! – mondta Zápor a festő nem kis megdöbbenésére. Először szólni sem tudott, majd összeszedte magát, és megkérdezte:

- Mit tettem már megint? – kérdezte a festő, miközben halványan mosolygott

- 'Te semmit, kedves festő – mondta Zivatar – A testvéred, a fekete festő keseríti meg az életünket! Az összes csillagot és a holdat feketére festette, és így az éjszaka olyan sötét, hogy semmit sem látni!

- Valóban – nézett fel az égre a festő, mert közben besötétedett – Valóban – ismételte.

- Segíts nekünk kérlek ó nagy festő! Fesd vissza a csillagokat, hogy ragyoghassanak, hogy utat mutasson mindenkinek, de főleg Télapó rénszarvasainak, akik nem tudnak tájékozódni a sötétben, csak a csillagok fényénél! – kérlelte a festőt Zivatar

- Szívhez szólóan tudsz kérni, azt meg kell hagyni! – mondta a festő – Nagyon szép kis csikó vagy, ugye tudod?

- Köszönöm – mondta szerényen Zivatar, majd hozzátette – Ugye segítesz? Ha nem ragyognak a csillagok elmarad a karácsony!

- Át kell gondolnom! – válaszolta a festő. – Ha segítek nektek, a testvérem megharagszik rám és ki tudja mit fog tenni!

- Viszont a Tündérmagányosnál jó pontot szerezhetsz! – mondta Zivatar és rákacsintott a festőre

- Gondolod? – kérdezett vissza a festő

- Biztos vagyok benne. – mondta Zivatar – Télapó járt nála, de nem tudott neki segíteni. Ha te segítenél, tuti, hogy enyhülne a régi haragja és talán kegyeibe fogadna újra...

- Komolyan el kell gondolkodnom rajta... - mondta a festő, miközben határozottan vakargatta a fejét. A csikók némán figyelték, ahogy a festő elmélkedik.

Ezalatt az Óperenciás tenger közelében a ménes minden tagja reménykedve várta a csikók visszatértét. Télapó ott maradt a ménesnél, mert nem talált haza. Remélte, hogy a rénszarvasai majd megtalálják őt.

Egyszer csak esni kezdett a hó. Mindenki megörült neki, hiszen a hó mindig világos, legalább a földön láthatnak egy picit éjszaka. Hajnalra már térdig ért a hó, igazi karácsonyi hangulat lett az erdőben.

Ez volt az utolsó nap, eljött december 24. Télapó már tükön ült, hiszen ha ezen az éjszakán nem tudja kivinni az ajándékokat, a gyerekek nagyon csalódottak lesznek. Hamar eltelt a nap, elkezdett sötétedni. Teljesen besötétedett. Mindenki csendben, szomorúan állt az erdő szélén, amikor hirtelen egy csillag felragyogott az égen.

Kékes volt a fénye, de nagyon erős. Őt követte egy második, majd egy harmadik. Aztán a többi mind sorban. Végül a hold is furcsán kékes-ezüstös fényben ragyogott.

Mire minden csillag felragyogott az égen, száncsengő hangja szólalt meg, és megérkeztek Télapó rénszarvasai. Könnyedén húzták a szánt az égen keresztül, majd leereszkedtek, hogy felvegyék őt. Télapó nagyon boldog volt, a lovak pedig ugrándoztak örömeükben.

- Köszönöm nektek barátaim! – örvendezett Télapó – Nagyszerű két csikó Zápor és Zivatar! Remélem még találkozom velük! – azzal felpattant a szánra és elrepült a csillagok felé.

A csikók két nap múlva, karácsony utolsó napján érkeztek haza. Mindenki hősként fogadta őket. Zápor és Zivatar mamája nagyon büszke volt a csikójára. Estig csak mesélték merre jártak, mit csináltak, mit beszéltek a festővel. Az elmúlt pár nap mindenki életében fontos esemény lett.

Eljött az este és még fényesebben ragyogtak a csillagok, mint azelőtt. Kicsit hűvösebbnek tűnt az éjszaka, hiszen a csillagok fénye sárgás helyett kékes volt és ez hidegebb érzetet keltett, de a hó, ami nem olvadt el ünnepi hangulatot csinált.

Egyszer csak nagy meglepetésükre Télapó szánja jelent meg az égen és közeledett feléjük. Leparkolt az erdő szélén, majd hatalmas hátizsákjával leszállt róla Télapó. Kinyitotta a zsákját és elkezdte szórni ajándékait. A zsák kifogyhatatlannak tűnt. Repültek az almák, körték, répák és sok-sok finomság, amit a lovak szeretnek. A lovak alig hittek a szemüknek, örömmel nekiálltak falatozni.

- Ho-ho-ho-ho! – kiáltotta Télapó – Boldog Karácsonyt! – azzal visszaült szánjára és újra visszaindult a csillagokba.

Hát ilyen volt a lovacsókák karácsonya, valamikor nem is olyan régen az Óperenciás tenger közelében...

VÉGE

